

VAN DE GEREFORMEERDE KERKEN IN DE CLASSIS BARENDRECHT, DORDRECHT EN GORINCHEM

Deze week o.a.:

De God die zich klein maakt	pag. 1
Kerstfeest 1989	pag. 4
'... zij kwamen van verre'	pag. 5

De God die zich klein maakt

Over God kunnen we niet genoeg denken.

Meestal hebben we een voorstelling van Hem die past bij onze afmetingen: een God naar ons eigen beeld en onze eigen gelijkens.

Maar wie zijn wij?

Mensen die er maar even zijn, maar er ook zo maar weer geweest zijn. Een korreltje zand in de woestijn, een druppeltje in de oceaan. Bijna niets.

Wie zijn wij? Mensen, die de wereld bekijken door hun kleine bril van bijna niets. Ons eigen perspectief, vertroebeld door onze wensen en dwalingen, onze verlangens en gevoelens. Een wereld, die niet verder reikt dan onze horizon.

En daarin krijgt dan ook God een plaats.

Een plaats van bijna niets.

Maar God is verpletterend groot. Hij is de Schepper van hemel en aarde. Hij heeft de kosmos voortgebracht, het oneindige universum in aanzijn geroepen. Hij is de God van de Big Bang, vijftien miljard jaar geleden, Hij is de God die de materie zijn wetten oplegt, die de mens uit de chaos heeft tevoorschijn geroepen, die speelt met de Leviathan alsof het zijn schoothondje is, de God die het Zijn naar zijn hand zet en de tijden bepaalt. God is de Almachtige. En eigenlijk zouden we over Hem onze mond moeten hou-

den. In ons spreken over God zijn alle verhoudingen zoek. We praten over iemand waar wij, mensen van bijna niets, geen zinnig woord over kunnen zeggen.

En toch, over deze God praat de bijbel. Honderduit.

Over deze God zingen Maria en Elizabeth, verbazen zich de herders van Bethlehem, voor deze God gaan de wijzen op de knieën. Mensen van bijna niets. En toch: God is in hun midden.

De Geweldenaar van de kosmos, de Schepper van het Al, ligt als miezerig mensenkind in de kribbe. De Almachtige is een naakt kind geworden, de weerloosheid zelve. De Oneindig Grote is klein geworden, een God op mensenmaat. Een God van bijna niets.

Verzakende zijn macht en recht, verkiest Hij zich een stal, neemt de gedaant' aan van een knecht, de Schepper van het Al.

Dat is het wonder van Kerst.

En niet vertederend, maar verbazing is het gevoel dat ons overmant. Over de grote God die zich klein maakt. De Machtige die afstand doet, die inbindt, zich terugtrekt, zich leeg maakt (Fil. 2 : 5). En die zo onze horizon binnentreedt, ons per-

spectief binnenkomt.

Maar waarom doet God dit?

Hij weet toch dat Hij zo speelbal zal worden van onze grillen, verlengstuk van

onze wensen en verlangens? Hij weet toch van tevoren dat wij de vloer met Hem zullen aanvegen? Hem zullen fijnmalen tussen de raderen van onze miezerige mensenmaatschappij? Hem zullen... kruisigen?

Hij weet het, de Alwetende.

En toch: Hij doet het. God wordt mens.

Waarom?

Er is maar één antwoord mogelijk: Hij doet het uit Liefde.

En Liefde spreekt nu eenmaal een andere taal dan Macht. Liefde maakt weerloos en kwetsbaar, zij eist niet maar geeft alleen.

Liefde overdondert niet, maar nodigt uit. De liefde zoekt zichzelf niet. Wie liefheeft, kan afstand doen van zijn recht en macht, weet van inbinden en zich terugtrekken. Wie leefheeft, maakt zichzelf klein.

Een mens van bijna niets.

Maar vergis je niet: het is de Schepper van het Al, incognito.

Frits de Lange.

Kanttekening

Stille nacht
Heilige nacht
Ssst.....sanctus

De nacht was niet stil
Herder, nachtwakers
loonslaven in continu-dienst
vloekten in het veld
Soldaten scholden
in de kazerne
schoten op zeloten
Mannen kankerden op
keizer Augustus
tot diep in de nacht
zoekend naar logies
vanwege de volkstelling
Kinderen huilten omdat
ze niet konden slapen
op het harde stro
Hier en daar klonk
een schreeuw van pijn
geboorteweëen
en in de herberg
dronken en joelden
de nachtbrakers

Ssst.....
Even stilte alstublieft
Het is 'stille' nacht
Daar ligt
God-met-ons
stilletjes te slapen
Makkers staakt
uw wild geraas
Heil en vree
wordt gebracht
Hij 'stilt' immers stormen
Daarom.....ssst.....
Stille nacht

De nacht was niet heilig
Onheilige vuren
brandden in harten
Onheilige gedachten
woelden door hoofden
Onheilige donkere dingen
geschiedden
de nacht is immers
de tijd van de
werken der duisternis

St.....Sanctus
Tussen dat onheilige gedoe
een heilig kind
dat zo trouw
zondaars mint
Hij bedekt met zijn heiligheid
al mijn zonde
Heilig, heilig, heilig,
heilig is der Herr.....

Maar al dat stout geschreeuw dan?
Nog steeds!??
En al dat onheilig gedoe dan?
Nog steeds!??

Stil maar
Wacht maar
Alles wordt nieuw!
Ssst.....Sanctus

Ze vinden Maria en Jozef en het kindje. Het kindje ligt in de kribbe.
(uit: "Jezus is geboren")